

Skôpi kužek.

(Basen.)

Naš kužek je dobil časih kaj mastnega za kosilo; toda privoščil si ni ničesar. Vsako kost, katera se je dala le količkaj še oglodati, vsak košček mesá, — vse je spravljal v neko skrito luknjo, za katero ni vedel nihče drug, kakor on sam.

Sosedov Sultan, ki je bil zmirom tako lačen, da se mu je želodec sušil, moledoval je našega kužka vsak dan, naj mu podari kakšen grižljaj od svoje obilice; kužek pa je samo prevzetno zarenčal ter pokazal svojemu sosedu zobé.

Nekoč pa je kužek prevrnil v kuhinji lonec mleka in za kazen je moral biti brez kosila. Popoldne, ko ga je začel mučiti glad, napravi se k oni skriti luknji, svoji shrambi. Toda kaj zagleda? Polovico mesa so mu pojedle miši, kar ga je ostalo, je bilo pa gnjilo in je tako smrdelo, da se ga še celo lačni kužek ni dotaknil.

Svečán.

Huda izkušnja.

Zasvetili so lepi dnovi,
Oj, krasni dnovi, prazniki božični,
Veseljja mnogo so z darovi
Prinesli dečici rudečelični.

Kot konec bil bi zimi srepi,
Povsod z veseljem smeh in vrisk se brati.
„Kaj hočejo mi dnovi lepi,
Kaj hočejo darovi mi bogati?“

Ivanek toži z glavo bolno,
Od žali, bolečine stiska roko.
Kako slaščic je drevce polno,
In v skledi jabolka, kako visoko!

Skomina reveža po ustih,
Na drevcu vidi mišice iz meda.
„Oh, kaj, ko trga me v čeljustih,
Kot da jih jata živih mišk razjeda!“

Otekli sta obe mu lici,
Gorita vroče mu kot oglja živa,
O kislem grozdju in lisici
Na glas mu čita sestra nagajiva.

Greg. Gornik.

